

DE HALLEN HAARLEM

PABLO

PIJNAPPEL

CAIÇARA

UWE

HENNEKEN

IMPERIUM

SCHLEMIHLIUM

ARNOLD

HOLLEMAN

MARCEL

NOTHING

ELSE MATTERS

RECENTE AANKOPEN /

RECENT ACQUISITIONS

24.02.2007 T/M 28.05.2007

PABLO PIJNAPPEL CAIÇARA

Still uit/from *Walderedo*; 2006, 16mm film + geluid/sound, 30 min

In alle film- en diawerken die Pablo Pijnappel (Parijs, 1979) tot op heden maakte, concentreert het verhaal zich op een familielid of goede bekende van de kunstenaar. Na films gemaakt te hebben over zijn opa (1921-1977 1979-), zijn stiefvader (*Andrew Reid*) en een familievriendin (*Felicitas*), traceert hij in *Caiçara** de wegen van zijn eigen vader, Walderedo Ismael de Oliveira. Het kunstenaarschap is voor Pijnappel bij uitstek een manier om vanuit kleine, hoogst persoonlijke geschiedenissen grote thema's als identiteit en culturele dislocatie te belichten. Geboren in Parijs uit een Nederlandse moeder en een Braziliaanse vader (die in Tokio woont) zet deze kunstenaar zijn eigen complexe achtergrond in als vertrekpunt voor meeslepende vertellingen over excentrieke gelukszoekers.

Still uit/from *Walderedo*, 2006, 16mm film + geluid/sound, 30 min

In de tentoonstelling *Caiçara* staat de 30 minuten durende 16mm film *Walderedo* centraal, waarin twee sporen door elkaar heen lopen. Eén spoor leidt naar Pijnappels vader Walderedo in Tokio, waar deze een dolend bestaan leidt als kunstenaar en gekweld wordt door zware depressies. Intieme huiselijke scènes, waarin Walderedo te zien is als echtgenoot van zijn Japanse vrouw en vader van hun twee kinderen, worden afgewisseld met buitenopnames van locaties uit zijn dagelijkse omgeving. Het andere spoor in de film behandelt de sporen van de familie in Brazilië, waar Walderedo als zoon van een psychiater opgroeide in een artistiek-intellectueel milieu. Ook hier filmde de kunstenaar een breed scala aan exotische buitenlocaties, die samen een suggestieve collage vormen waarin ideeën over (dis)locatie, geheugen en identiteit bij elkaar worden gebracht.

Walderedo wordt geflankeerd door werken die verder inzicht verschaffen in het 'personage' van zijn vader, waaronder een montage van oude 8mm-films (gemaakt door Pijnappels opa, dr. Walderedo sr.) en een diawerk met tekeningen van Walderedo.

* Caiçara is de naam van zowel de geboortestreek van Pijnappels opa, dr. Walderedo sr., in het noorden van Brazilië, als het buitenhuis van de familie vlakbij Rio de Janeiro.

Pablo Pijnappel (Parijs, 1979) woont in Amsterdam, waar hij *resident artist* is aan de Rijksakademie. Het diawerk *Felicitas* (2005) werd recentelijk door het museum verworven, en is onderdeel van de tentoonstelling *Nothing else matters* die gelijktijdig in de Verweyhal te zien is.

All the film and photographic slide works that Pablo Pijnappel (Paris, 1979) has made so far concentrated on one of the artist's relatives or close acquaintances. After having completed films about his grandfather (1921-1977 1979-), his stepfather (*Andrew Reid*) and a family friend (*Felicitas*), the artist decided to trace the steps of his own father, Walderedo Ismael de Oliveira, in the film work *Caiçara*.* Pijnappel deals with themes such as identity and cultural dislocation by investigating small, highly personal histories of people in his close surroundings. Born in Paris, of a half-Dutch mother and a Brazilian father (currently residing in Tokyo), Pijnappel uses his own complex background as the starting point for compelling tales of adventurers and eccentrics.

The exhibition *Caiçara* revolves around the 30-minute registration *Walderedo*, which follows two different paths in which past and present intertwine. One path carried Pijnappel to his father in Tokyo, to find him leading a provisional existence as an artist and suffering from heavy depressions. Intimate scenes of Walderedo as the husband of his current wife and father of two children are alternated by exterior shots of his daily surroundings. The other path deals with the family's traces in Brazil, where Walderedo grew up as the son of a psychoanalyst in an artistic and intellectual environment. In Brazil too, Pijnappel filmed a wide range of exotic locations, which together form an allusive visual collage, connecting ideas about location, memory and identity.

Walderedo is flanked by a number of works that provide further insight into the 'personage' of Pijnappel's father, including a montage of old 8mm films (made by the artist's grandfather, the psychoanalyst Dr. Walderedo Sr.), and a slide work containing drawings by Walderedo.

* Caiçara is the name of both the native town of Pijnappel's grandfather, Dr. Walderedo Sr., in northern Brazil, and of the family's country house (near Rio de Janeiro).

Pablo Pijnappel (Paris, 1979) lives in Amsterdam as a resident artist at the Rijksakademie. The slide installation *Felicitas* (2005) was recently acquired by the museum and is included in the exhibition *Nothing else matters*, simultaneously on view in the Verweyhal.

Peter Schlemihl, 2006, olieverf op doek, 103 x 82 cm, privécollectie
Peter Schlemihl, 2006, oil on canvas, 103 x 82 cm, private collection

UWE HENNEKEN IMPERIUM SCHLEMIHLIUM

In *Imperium Schlemihlium*, de eerste solopresentatie van Uwe Henneken (Paderborn, 1974) in Nederland, worden de verste uithoeken van het wonderlijke universum dat de Duitse kunstenaar de afgelopen jaren heeft gecreëerd, in kaart gebracht. De tentoonstelling brengt schilderijen en sculpturen bij elkaar in een installatie waarin de verschillende thematische lijnen binnen Hennekens oeuvre over de volle breedte worden belicht.

Hennekens werk sticht verwarring. De kunstenaar gebruikt een grote variëteit aan stijlen en beeldopvattingen, waarin verwijzingen naar het cartooneske en de geschiedenis van de landschapsschilderkunst een dominante plaats hebben. Zo speelt hij een behendig spel met begrippen als 'kunstenaarshandschrift', vakmanschap en stilistische anachronismen. Zijn schilderijen en beelden verhalen in licht ontvlambare kleuren en een sprookjesachtig vocabulaire over arcadische landschappen en vergeten koninkrijken, maar bieden vanwege hun ambiguïteit tegelijkertijd weerstand aan al te eenduidige interpretaties.

De hoofdpersonen in zijn werk zijn vaak anti-helden: weliswaar bonte, maar ook enigszins sukkelige figuren die de gebeurtenissen in de hen omringende wereld vol verbazing aanschouwen, klaar om zich uit de voeten te maken. Ze worden door Henneken ingezet als een soort culturele commentatoren, op doorreis in een wereld die zelf ook steeds in beweging is en zich realiseert dat een uiteindelijke ondergang onafwendbaar is – zoals elke beschaving uiteindelijk het onderspit delft. *Imperium Schlemihlium* laveert tussen gecontroleerde speelsheid en vlammend verlangen,

en laat zich wellicht het best beschouwen als een eigentijdse, conceptuele allegorie op het begrip 'cultuur' en onze *condition humaine*.

—
Uwe Henneken (Paderborn, 1974) woont en werkt in Berlijn.

Bij de tentoonstelling verschijnt de 144 pagina's tellende monografie *Imperium Schlemihlium*, uitgegeven door Veenman Publishers; met teksten van Suzanne Hudson en Xander Karskens.

Imperium Schlemihlium, Uwe Henneken's (Paderborn, 1974) first solo presentation in the Netherlands, maps the farthest reaches of the wonderful and wayward universe created by the artist in recent years. The exhibition brings together sculptures and paintings in an installation that covers the full thematic spectrum of Henneken's oeuvre.

Henneken's work can leave the viewer with a sense of bewilderment. The artist employs a wide variety of styles and visual angles, in which references to both the cartoonesque and the history of landscape painting play a dominant role. He plays an intricate game with notions such as 'signature style', and stylistic anachronism. With their high-octane colour schemes and fairytale vocabulary, Henneken's paintings and objects speak of Arcadian landscapes and lost kingdoms, but a manifest ambiguity allows them to resist all too straightforward interpretation.

The protagonists in Henneken's work are often anti-heroes: colourful, yet somewhat clumsy figures who view their surroundings with obvious wonder, ready to take off if need be. The artist uses them as a kind of cultural commentators, merely passing through in a world that is itself in constant flux and fully aware of its inevitable demise. *Imperium Schlemihlium* negotiates controlled playfulness and burning desire, and is probably best described as a contemporary conceptual allegory of our understanding of 'culture' and of the human condition.

—
Uwe Henneken (Paderborn, 1974) lives and works in Berlin.

Veenman Publishers will be publishing a 144-page monograph entitled *Imperium Schlemihlium* on the occasion of the exhibition. The book will include essays by Suzanne Hudson and Xander Karskens.

ARNOLD HOLLEMAN MARCEL

Een meer dan levensgrote zwartwit-foto toont hoofd en schouders van een naakte, bebaalde man. Zijn open mond en gesloten ogen tonen een expressie die tussen pijn en extase in ligt. De foto dient als projectiescherm voor een korrelige homevideo. Deze toont de verrichtingen van een groep junkies in een donkere steeg, die heimelijk vanuit een keukenraam worden gefilmd. Op een aparte geluidsband prevelt een mannenstem flarden van gedachten in een toestand van halfslaap.

Foto, film, geluid - en toch één beeld. Zoals veel werk van Arnoud Holleman (Haarlem, 1964) is *Marcel* een eigensoortig portret. Het stelt vragen over verslaving en lethargie, authenticiteit en auteurschap, beeld en taal. De installatie werd eerder getoond in Amerika en is nu voor het eerst in Nederland te zien.

Marcel, 2005, Installatie met film, geluid en fotografie

Marcel, 2005, Installation with film, sound and photography

The installation features a more than life-size black and white photograph depicting the face and shoulders of a naked, bearded man. Mouth open and eyes closed, his expression lies somewhere between pain and ecstasy. The photo serves as a screen for a coarse-grained home video that was covertly filmed from a kitchen window, showing the goings on of a group of junkies in a dark alley. On a separate sound tape mouth, a man's voice murmurs fragmented thoughts in a state of half sleep.

Photography, film and sound – and yet the work forms a coherent whole. Like much of the work of Arnoud Holleman (Haarlem, 1964), *Marcel* offers an idiosyncratic portrait. The installation raises questions regarding addiction and lethargy, authenticity and authorship, image and language. After having been shown in the US, it will now be presented in the Netherlands for the first time.

–
Marcel kwam tot stand in samenwerking met Inez van Lamsweerde, Vinoodh Matadin, Marcel Musters en Jeroen Willems.

–
Marcel was realized in collaboration with Inez van Lamsweerde, Vinoodh Matadin, Marcel Musters and Jeroen Willems.

Marcel, 2005, Installatie met film, geluid en fotografie

Marcel, 2005, Installation with film, sound and photography

NOTHING ELSE MATTERS

RECENTE AANKOPEN /
 RECENT ACQUISITIONS

MET O.A. / WITH A.O. ANDREA FRASER, SASCHA HAHN, KLARA LIDEN, RENZO MARTENS, PABLO PIJNAPPEL, JULIKA RUDELIUS EN GUIDO VAN DER WERVE.

In de Verweyhal is onder de titel *Nothing else matters* een selectie te zien van recente aankopen van het museum. In 2006 is vooral de in de collectie aanwezige kern audiovisuele kunst substantieel uitgebreid, met nieuw werk van Nederlandse en internationale kunstenaars. De tentoonstelling presenteert werk van onder anderen Andrea Fraser, Sascha Hahn, Klara Liden, Renzo Martens, Pablo Pijnappel, Julika Rudelius en Guido van der Werve.

Renzo Martens (Sluiskil, 1973) onthult in *Episode 1* (2001-2004), gedraaid in Tsjetsjenië tijdens de oorlog, op confronterende wijze de mechanismen achter de beeldeneconomie van de oorlog. In een even onthutsende als vlijmscherpe analyse van aannames en rolpatronen in ons kijkgedrag, maakt Martens de kijker middels een ogenschijnlijk eenvoudige omkering (hij vraagt de oorlogsslachtoffers wat ze van hém vinden, in plaats verslag te doen van hún situatie) bewust van de macht en subjectiviteit van het documentaire beeld.

In de vijf videowerken die het museum heeft aangekocht van Andrea Fraser (en die een representatieve doorsnede van haar oeuvre vertegenwoordigen) staat eveneens het analyseren van rolpatronen centraal. In een artistieke praktijk die

doorgaans met de term ‘institutionele kritiek’ wordt aangeduid, laat Fraser (Billings, USA, 1965) op vaak hilarische wijze zien welke conventies en discursieve structuren de kunstwereld vormgeven. In haar vroege sleutelwerk, *Museum Highlights: A Gallery Talk* (1989), speelt ze de rol van rondleider in het museum van Philadelphia, en persifleert ze in een geïnspireerde performance het verheven jargon dat binnen de kunstwereld courant is – zo worden de toiletten door haar op dezelfde manier beschreven als de museumcollectie. Ook Julika Rudelius (Keulen, 1968) benadert haar onderwerpen vanuit een sociologisch perspectief. Haar videowerken zijn studies naar individualisme en collectiviteit, en de codering van sociaal/culturele groepen in onze laat-kapitalistische spektakelmaatschappij. Voor *Forever* (2006) filmde ze een aantal vrouwen in de New Yorkse Hamptons, voor wie de conservering van hun uiterlijk hoge prioriteit heeft.

Guido van der Werve en Sascha Hahn zetten, op verschillende manieren, klassieke muziek in als conceptueel gereedschap. *Bach-Gould-Hahn* (2006) is een kaleidoscopische montage van bestaand beeldmateriaal, thematisch onderverdeeld in 30 ‘hoofdstukjes’ – verwijzend naar de 30 toetsenvarianties van Bach’s *Goldberg Variations*. De film van Hahn (Neuss, Duitsland, 1979) toont ons een uitgebreide, associatieve inventarisatie van onderscheidende momenten en beelden uit de eigentijdse culturele productie. Guido van der Werve (Papendrecht, 1977) speelt in *Nummer Vier* (2005) zélf piano: op een drijvend ponton, dat middenin een Caspar David Friedrichesque landschap ligt afgemeerd. In Van der Werves hyperbolische herinterpretaties van romantische strategieën staan ideeën over falen en machteloosheid centraal en is de kunstenaar altijd een gemankeerd genie, vervuld van grootheidswaan, struikelend op weg naar het onbereikbare.

De hoofdpersonen in de film- en diawerken van Pablo Pijnappel (Parijs, 1979) zijn doorgaans eveneens romantische zielen – eigengereide individualisten die compromisloos hun eigen dromen proberen vorm te geven. *Felicitas* (2005) is Pijnappels persoonlijke hommage aan familie vriendin Felicitas Bär, waarvoor hij een scenario schreef op basis van verhalen van mensen die dichtbij haar stonden. Het 3-kanaals

diawerk vertelt aan de hand van verschillende personages uit Felicitas’ directe omgeving het verhaal van een excentrieke, onafhankelijke geest.

In *Bodies of Society* (2006) concentreert Klara Liden (Stockholm, 1979) zich op één enkele handeling: het stelselmatig slopen van een fiets met een ijzeren staaf. Zoals in haar werk gebruikelijk is, creëert de kunstenaar een enigszins ongemakkelijk schouwspel, door met eenvoudige handelingen op stoïcijnse wijze een bepaalde situatie naar haar hand te zetten. Het aflossen van de fiets gebeurt binnenskamers en wordt laconiek en tergend langzaam uitgevoerd, waardoor de video afwisselend grappig en dreigend is. Liden wijst op onnavolgbare wijze op de kracht van de eenvoud, en de bevrijdende kwaliteit van het zélf de regie in handen nemen.

In the Verweyhal, the museum presents a selection of recent acquisitions under the title *Nothing else matters*. De Hallen substantially expanded its collection of audiovisual art in 2006, acquiring new work by various Dutch and international artists. Artists included in the current exhibition are Andrea Fraser, Sascha Hahn, Klara Liden, Renzo Martens, Pablo Pijnappel, Julika Rudelius and Guido van der Werve.

The footage for *Episode I* (2001-2004) by Renzo Martens (Sluiskil, 1973) was shot in Chechnya during the most recent war. The artist approached war victims and asked them their view of him, instead of reporting on their situation. This seemingly simple inversion of givens heightens the viewer’s awareness of the power and subjective nature of the documentary image. Martens’ work provides an analysis that is as provocative as it is incisive.

The analysis of role patterns is also a central theme in five video works by Andrea Fraser, which the museum acquired as a representative sample of her oeuvre. In an artistic practice that is commonly referred to as ‘institutional critique’, Fraser (Billings, USA, 1965) provides a – regularly hilarious – exposé of the conventions and discursive structures defining the art scene. In an early key work, *Museum Highlights*:

A Gallery Talk (1989), the artist plays the role of tour guide in the Museum of Philadelphia. In an inspired performance, Fraser parodies the high-flown jargon that is normally associated with the art world. An example is her description of the institute's restrooms, which the 'guide' approaches with the same gravity as any part of the collection. Julika Rudelius (Cologne, 1968) also deals with her topics from a sociological perspective. Rudelius' video works are studies of individualism and collectivity, in which the codes of socio-cultural groups in our late capitalist society of spectacle are enlarged and investigated. For her 2006 project *Forever*, the artist filmed a group of ageing women in the jet-set community of the Hamptons, NY, who place extreme importance in their physical appearance.

Both Guido van der Werve and Sascha Hahn employ classical music as a conceptual tool. In his work *Bach-Gould-Hahn* (2006), Sascha Hahn (Neuss, Germany, 1979) offers a kaleidoscopic montage of existing visual material, thematically arranged in thirty 'chapters' – a direct reference to the thirty key variations of Bach's *Goldberg Variations*. The artist provides a broad associative inventory of decisive moments in contemporary cultural production. In *Nummer Vier* (2005), Guido van der Werve (Papendrecht, 1977) plays piano in person: seated on a pontoon, floating in a landscape straight out of a painting by Casper David Friedrich. Van der Werve's hyperbolic reinterpretations of romantic strategies centre on ideas of failure and impotence. The artist remains a flawed genius, filled with *folie de grandeur*, set on a stumbling course towards the unattainable.

The protagonists in the films and slide-photography-based works of Pablo Pijnappel (Paris, 1979) also fit the romantic profile – self-willed individuals who accept no compromise in the realization of their dreams. *Felicitas* (2005) is Pijnappel's personal homage to family friend Felicitas Bär, for whom the artist wrote a script on the basis of stories of individuals who stood close to her. The three-channel slide presentation circles the character of this eccentric, independent soul through a non-linear narrative starring various people from her immediate surroundings.

In *Bodies of Society* (2006), Klara Liden (Stockholm, 1979) focuses on a single action: the steady demolition of a bike with a length of iron. As the artist tends to do in her work, she manages to create a somewhat uncomfortable spectacle, stochastically bending a specific situation to her will by means of a series of simple interventions. The bike is thrashed indoors, at an agonizingly slow, almost laconic, pace – imbuing the video with an atmosphere that is both comic and menacing. In her inimitable way, Liden both points to the strength to be found in simplicity and the liberating effect of moving from thought to action.

Guido van der Werve, *Nummer Vier*, 2005, 35mm film still

TEKST/TEXT: XANDER KARSKENS
 DRUK/PRINT: LENOIRSCHURING
 ONTWERP/DESIGN:
 COBBENHAGEN & HENDRIKSEN

DE HALLEN HAARLEM

GROTE MARKT 16, HAARLEM

TEL: 023 5115775

WWW.DEHALLEN.COM

DEHALLEN@HAARLEM.NL

DINSDAG T/M ZATERDAG:

11:00 - 17:00 UUR

ZON- EN FEESTDAGEN:

12:00 - 17:00 UUR

VOLWASSENEN: 5,00 EURO

GROEPEN PP: 3,50 EURO

JEUGD T/M 18 JAAR,

MUSEUMKAART,

VERENIGING VAN VRIENDEN,

VERENIGING REMBRANDT: GRATIS

TUESDAY - SATURDAY:

11 - 5 PM

SUN- AND HOLIDAYS:

12 - 5 PM

ADULTS: 5,00 EUROS

GROUPS PP: 3,50 EUROS

<18 YEARS: FREE